

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2022 r. – Hypo Vorarlberg Bank/SRB

(Sprawa T-395/22)

(2022/C 368/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregenz, Austria) (przedstawiciele: G. Eisenberger i A. Brenneis, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczania składek *ex ante* za rok 2022 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2022/18) wraz z załącznikami w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Pierwszy zarzut: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niekompletne udostępnienie treści zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja nie została doręczona skarżącej w całości z naruszeniem art. 1 ust. 2 TUE, z art. 15, 296 i 298 TFUE oraz z art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Znajomość nieprzekazanych danych, jako centralnego elementu decyzji, jest konieczna, aby móc zrozumieć i zweryfikować sposób, w jaki indywidualna sytuacja skarżącej została uwzględniona przy obliczaniu składek, biorąc pod uwagę sytuację wszystkich innych instytucji, których to dotyczy.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 102 dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾, art. 69 ust. 1 i 2 oraz art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽²⁾, art. 3 i 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 ⁽³⁾, a także naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na nieprawidłowe określenie poziomu docelowego ze względu na to, że strona pozwana określiła zbyt wysoki poziom docelowy, sprzecznie z ramami prawnymi Unii.

3. Zarzut trzeci: naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na niedostateczne uzasadnienie decyzji

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty ze względu na to, że podaje do wiadomości adresatów jedynie niewielką liczbę częściowych wyników obliczeń. Wymogi dotyczące zakresu obowiązku uzasadnienia ustanowione przez Trybunał w sprawie 584/20 P ⁽⁴⁾ nie zostały spełnione. Strona pozwana nie skorzystała z możliwości przekazania, w formie skróconej lub ogólnej, danych, które mają być przetwarzane w sposób poufny, zgodnie z art. 88 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014.

4. Zarzut czwarty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia wyczerpania istotnych uprawnień dyskrecyjnych

Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE oraz w art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty, ponieważ w odniesieniu do zakresu uznania, jakim dysponuje strona pozwana, nie zostały wyjaśnione oceny dokonane przez pozwaną i podstawy ich dokonania. Nie można zatem wykluczyć arbitralnego korzystania przez pozwaną z uprawnień dyskrecyjnych.

5. Zarzut piąty: Naruszenie istotnych przepisów proceduralnych ze względu na brak wysłuchania i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przez sąd

Skarżąca nie została wysłuchana ani przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartej na niej decyzji w sprawie poboru składek, wbrew temu, co przewiduje art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty. Podobnie konsultacje przeprowadzone przez pozwaną nie umożliwiły przedstawienia rzeczywistych i kompletnych uwag w przedmiocie konkretnego obliczenia wysokości składek.

6. Zarzut szósty: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako podstawy upoważnienia do wydania zaskarżonej decyzji oraz niezgodność z prawem metodologii korekty ryzyka ustanowionej przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i zakresu uprawnień dyskrecjonalnych przyznanym SRB

Artykuły 4–7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, na których opiera się zaskarżona decyzja, tworzą nieprzejrzysty system ustalania wysokości składki, sprzeczny z art. 16, 17, 41 i 47 karty, niegwarantujący przestrzegania art. 20 i 21 karty oraz poszanowania zasad proporcjonalności i pewności prawa. Pozwana dysponuje wieloma uprawnieniami dyskrecjonalnymi, których wykorzystanie nie może być uzasadnione w sposób zrozumiały i możliwy do zweryfikowania.

7. Zarzut siódmy: Niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 2015/81⁽⁵⁾ jako podstawy zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja narusza traktaty, ponieważ art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 wykracza poza granice określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE, a ani rozporządzeniu wykonawczemu, ani podstawie upoważnienia nie towarzyszy uzasadnienie odpowiadające wymogom art. 296 ust. 2 TFUE. Ta niezgodność z prawem rozporządzenia wykonawczego powoduje niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

8. Zarzut ósmy: Niezgodność z prawem dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jako podstawy upoważnienia do przyjęcia rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 i rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81, a tym samym do wydania zaskarżonej decyzji

Pomocniczo podnosi się niezgodność z prawem tych przepisów dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które narzucają w sposób wiążący system składek wprowadzony przez rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 i przyznają stronie pozwanej zbyt daleko idące uprawnienia dyskrecjonalne. W zakresie, w jakim przepisy te nie mogą być przedmiotem wykładni zgodnej z prawem pierwotnym, są one sprzeczne z zasadą ustanawiającą obowiązek uzasadniania aktów prawnych, zasadą pewności prawa oraz traktatami (w szczególności z art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE) oraz z kartą (w szczególności z art. 16, 17, 41, 42 i 47 karty).

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy dla celów naprawczych i restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE, i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB-, 584/20 P i 621/20-P, EU:C:2021:601.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).